

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 21. julija 1899

List 29.

Tarbula.

Pripovedna pesem. Speval Janez Bilc.

I.

Začetek trpljenja.

(Dalje.)

Cesarju govorila besede te moža,
Ki Saporja krvavo so zbodle v dno srca.
»Naznanila vi dva sta, kar davno sem se bal,
V deželi naši lepi nevarna je druhal.

Tako dobrote vrača nezvesti mi kristjan,
Da ljudstvo zapeljuje, da je Rimljanom udan.
Bogove zasramuje — zanj ni zakonov več,
Dovolj je, — trdovratne vmori naj oster meč!“

Govoril tako Sapor, udaril dlan ob dlan.
In Baltazar priskočil služabnik mu udan;
Do tal se mu prikloni, ponižno besedi:
»Kaj hočeš car pojasni, in suženj ti stori?“

»Po Sardapara pojdi!“ Ko pride Sardapar,
Z besedo mu srdito ukaže Sapor car:
»Tako naj straža moja po Simeona gre,
V verige naj ga vklene in v ječo ga zapre.“

Ta Simeon prileten, bil mož je svet, častit,
Bil perziškim kristjanom nadškof-metropolit.
Deželi bil je oče, kristjanom vse je bil,
Ljubili so ga mnogi, a vsakdo ga častil.

Telo in kri presveto Bogu je daroval,
V svetišče ko pridrla razljučena druhal.
Kristjani, zvesti sini, si brišejo solze,
Ko vlečejo očeta vojaki v temnice.

Pa Simeon, kot jagnje, ne toži ne roti;
Da čeda bo sirota, to mu srce teži.
In v temni ječi moli, usmiljeni naj Bog
Kristjanom ljube reši, jim skrajša čas nadlog.

Ker Sapor car razsaja, kot ljuti ris divja,
Ko pride v čedo mirno med krotka jagnjeta;
Naklada davek silen, podira hiše jim,
Kadi iz streh cerkvenih do neba rdeč se dim.

Posode dragocene v zaklad je svoj pobral.
Cerkvene knjige svete v gromadah je zažgal.
Duhovne in levite brezsmiljeno mori,
Med njimi izdajalca krvnik še našel ni.

Kri sveta bode seme, ki pada na zemljo,
Iz semena prirastla cvetlica zala bo. —
Cvetlica vere svete lepo se razcvete,
V deželo to nesrečno, ko mir povrne se.

(Dalje prihodnjič.)

O kardinalu Rauscherju († 1875).

Ne bomo opisovali niti njegovega pastirskega
niti njegovega političnega delovanja, katero je tako
dobro znano, pa pogledjmo v njegovo duhovno
življenje. Zabilježiti hočemo nekatere črtice, ktere
je semeniški vodija Ernest Müller, poznej škof v
Lincu, o njem narisal ter je hranil v semeniški
dunajski kroniki. V svesti smo si, da bodo te
vrstice duhovnikom, redovnikom, redovnicam ter
lajnikom (med svetom živečim kristjanom) v ve-
liko korist.

Z veliko učenostjo in duhovitostjo je Rau-
scher združil temeljito, skoraj otroško pobožnost.
Bil je mož molitve. Ko se je leta 1853 prvič
na Dunaju vdeležil duhovnih vaj, povdarjal je k
sklepu potrebo molitve in premišljevanja za du-
hovnike. Hotel je, da naj se bogoslovci privadijo
meditacijam. Ni dvomiti, da je meditacije tudi sam
gojil. Breviarij je molil v domači kapeli in sicer
kleče: tudi v bolezni ni opustil te molitve;

zadnji bolezní, ko ga je pljučnica napadla — je s tresočo roko prelistoval breviarij. Jezusa v sv. Rešnjem Telesu pričujočega, je večkrat na dan obiskoval, in na zadnje še ob 10. uri zvečer. Kedar je peto mašo imel — tempore libero — pri procesijah sv. Rešnjega Telesa, ki je je nosil in tudi pri drugih sprevodih čuli so ga šepeče moliti. Ko se je izprehajal ali se vozil v kočiji, je deloma molil, deloma pa pogovarjal se s svojim tajnikom. Navado je imel, da je pri sv. maši po sv. obhajilu polglasno molil takole: „Gospod Jezus, pozdravljam Te: gospod Jezus, ljubim Te; Gospod Jezus, zahvaljujem se Tebi: Gospod Jezus, molim Te.“ Kakor omenja gori navedeni škof Müller, se je te besede naučil od pokojnega očeta blaženega Hofbauerja.*) Večkrat je opravil sv. spoved, in sicer vsak teden, pa tudi rojstni dan in imendan, dan pred vsako ordinacijo in konsekracijo in pred sopraznikom sv. Katarine. Nekoč je rekel semenškemu vodiji, da vsak dan bere nekaj vrstic sv. pisma in da mu med vsemi razlagalci Cornelius a Lapide najbolj ugaja. Nekaj dni pred svojo boleznijo razgovarjal se je s tem vodijo o mukah duš v vical, ter je omenil, da ga je volja neko pobožno vajo v prid vernim dušam v vical spisati. Bil je resnično pobržen ter je sestavil lep navod na čast Jezusovega detništva. Zavzet je bil za vse pobožne vaje. Duhoviti možje so po navadi priprosti, tako tudi Rauscher. Bil je učenjak, saj je bil on tudi učitelj našega presvitlega cesarja ter ga je poučeval v krščanskem nauku in v zgodovini.**) Pri vsem tem se pa ni ponašal z učenostjo. Z nobeno govorico se ni hotel dvigniti iz nad drugih, niti obujati pozornosti nase, v škodo bližnjemu, niti sebe pokazati ostroumnejšega ko druge. Odlikoval se je zlasti po veliki zmernosti in zatajevanju. Nadvojvodinja Sofija se je čudila veliki potrpežljivosti, s katero je prenašal zabavljice v časnikih. Bil je sploh plemenit, velikodušen značaj ter samostojen v presojevanju in dejanju. V nekem pastirskem listu opisuje ljubezen: to je bil izliv in izraz njegovega srca. Njegova radodarnost do revežev, pospeševanje cerkvenih naprav je sploh znano. Vodija Müller videl je pač le zunanjo stran kardinalovo: slutil pa je tudi vir in moč, ki vse to deluje. Človek naj le hrani v srcu tiste skrivnosti, ki se ne dajo drugim razodeti. Secretum meum mihi: te besede sv. Bonaventura prav dobro dokazuje v življenji sv. Franciška.

* Bl. Hofbauer mu je bil vodnik, kakor našemu rojaku Frideriku Baragi takrat, ko se je učil na Dunaju prava; Baraga je potem postal mašnik, ter se je posvetil misijonu v Ameriki, kjer je bil v Marheti škof. Tam je v sluhu svetosti umrl l. 1863.

** Na cesarskem dvoru je bil velike veljave.

Rauscher je molitvice, ki so mu kipele pri premišljevanju iz srca, na listke zapisoval. Te nam odkrivajo njegovo srce. Na lističu, ki je bil spisan ob času njegovega mašnikovega posvečevanja, našli so obljubo, da hoče vsak dan brati sv. pismo in premišljevati resnice sv. vere. Ko so se vršile obravnave o konkordatu, pisal je tele važne besede:

„Najprvo in na jasen način Bog zahteva od tebe, da mu svoje življenje popolno brez ozira in zadržka daruješ, karkoli pa more to žrtvo zmanjšati, vsega tega se ogibaj z veliko skrbjo kakor velikega zlega. Ničesar ne opusti, da bode tvoja žrtev popolna. Zdaj je ugoden trenotek, ki se morda več ne vrne. Vsak dan ponavljaljaj to daritev, in sicer zjutraj in zvečer. Vsak dan hočem nekoliko časa porabiti za premišljevanje psalmov, da bodo postali popolno moja dušna lastnina. Dodeli mi ljubi Bog čisto, gorečo ljubezen. Izbriši moje grehe po popolnem kesu! Vse za Tebe: nič za sebe! Gospod Tebi vse darujem, kar sem in imam, brez pogoja in pridržka. Ne dopusti, da bi jaz tej obljubi nezvest postal! Daj meni že tukaj vdomačenemu biti v Tvojem kraljestvu, v katerem Te hočem potem na veke povelicevati!

Prosim Te, Gospod dodeli mi pomoč, da bom jaz z vsako besedo, katero bom izustil, z vsako mislijo svojega duha, iskal le Tvoje časti in slave sv. cerkve.“ Tako misli in moli le verni učenec Kristov. Nastopi leto 1870, ko je papež poklical vse škofo na cerkveni zbor v Rim. Velike nade je stavil kardinal Rauscher na ta zbor. Pred očmi je imel cerkveni tridentinski zbor, o katerem je rekel: „Ta cerkveni zbor je glede nekega velikega zla važno delo dovršil, in po končanem zboru se je začela srečna doba blagodejnega preporoda.“ Pred odhodom v Rim k zboru, katerega se je udeležil tudi naš knežskof Jernej Vidmar s proštom Pogačarjem, je pisal dva pastirska lista, ter se je od svojih vernikov tako-le poslovil: „Molite tudi zame vi vsi, za katerih duše bom moral jaz enkrat pred Jezusom odgovor dati, da na tem zboru očetov celega sveta Gospodu z njegovo milostjo zvesto in popolno po njegovi sveti volji služim.“ V pojasnjenje teh besedi pa naj bodo črtice, ktere je o tistem času napisal na neki listič: „Jezus Tebe ljubim; Jezus Tebe slavim, Jezus Tebe molim, da bi nobenega trenutka tega milosti polnega časa ne izgubil. Jezus, Tebe ljubim in radi te ljubezni želim in zahtevam, naj se glede tega zbora Tvoja sveta volja izvršuje na najpopolnejši način.“

Duh božji, ki je bival v njegovem srcu, deloval je v njem ter pouzročil ponižnost, požrto-

valnost, in radost nad križi. Doslovno je pogosto tako-le molil k Bogu: „Pokončaj, o Bog, vse moje malike, ne prizanesi mojim čutilom, dodeli mi za žive, umirajoče in mrtve vse to storiti, kar mi je dovoljeno za nje storiti. Zahvaljujem Tebe, o Gospod, na vsem trpljenju dušnem in telesnem, koje si mi poslal. Gospod, velikrat sem je zaslužil, ter me je volja je prenašati do konca svojih dni: odvrni pa greh in potrato časa. Gospod, darujem Ti to trpljenje v zadostenje mojih grehov.“ Ako je kardinal Rauscher molil: „odvrni od mene greh in potrato časa,“ je tudi tako ravnal. Le malo ljudem je dano, da bi bili čas tako vestno porabili, kakor ga je Rauscher. On govori svoji duši: „Bogu morem le ta trenutek služiti, v preteklem času ni več možno, v prihodnosti tudi še ne. Čas tratiti ni niti krščansko niti pametno. Ura bje deset. Veselje mi bode pouzročilo vse to, kar sem od devete do desete ure delal, govoril, mislil. Razsvetli me, o Gospod, da vem, kako naj neudomestljivi čas po Tvoji volji porabim.

Ne dopusti, da bi le eden trenotek odločnega si časa potratil ter zapravlil! Kakor bučela, ki srka med iz vsake cvetlice, tako naj bi tudi jaz na vsaki dogodbi jemal in našel priliko Tebe poveljevat! O Gospod dodeli mi na priprošnje svoje najsvetejše matere zopet ljubo zdravje in uči me, da naj ne zabim ne preteklosti ne prihodnosti: sedanji čas pa naj zvesto porabim z delom in molitvijo Tebi na čast.^{*)}

Tako je molil, tako delal, tako živel kardinal Rauscher, izgled vernim kristijanom — vsem, ne le duhovnikom. — Da bi našel veliko posnemalcev!

Župnik Alojzij Kummer — po „Vaterlandu.“

Misli.

(Zapisuje B. Likar)

Prijatelj — kaj je zmedenost pojmov! Čudno vprašanje! Toda krog sebe se Ti je treba ozreti dandanes, poslušati tega in onega, prebrati to in ono — mnovega celo treba ni. Vprašaj pa potem zdrav razum za svet, koliko velja to, koliko ono

*) Rauscher je dal na svetlo pastirski list o blaženem Petru Kaniziju, kteri se tako-le pričinja: »Smrt loči, pa ne za vedno niti popolno«. Rauscher je tudi v svojem poslednjem javnem govoru, ki kakor večerna zarija osvitljuje njegovo življenje, poveljeval sv. Jožefa doslovno: »Pred očmi bodi nam vedno namen, za kteri smo vstvarjeni, in od Boga nam na zemlji izročeno nalogo izvršujmo, tako popolno, kakor je to storil sv. Jožef. Ako to storimo, življenje dobro porabljam. Vsak dan je molil za zvestobo v poklicu: »Gospod, Ti mene ne potrebuješ, prosim Te zavolj dragocene smrti Tvojega ljubega Sina, da me pokličeš še-le potem s tega sveta, ko bodem zadostil svojemu poklicu.«

naziranje: in stavim, da se boš uveril, kako čudno, brezmiselno se morejo pojmi mešati in kaka zmedenost v prepričanju more vladati danes v devetnajstem stoletju.

In še Bog ve kak črnogled ni treba, da bi bil človek pri tem. Malo misliti je treba — in baš misli se dandanes malo. — Zdravega, nepokvarjenega razuma je tudi treba. Boga zahvali, kdor ga ima, potem ima človek lahko svojo lastno, zdravo sodbo o razmerah današnjih, svoje lastno „svetovno naziranje.“

Poglej!

1.) Kaj se dandanes bolj prezira, kakor vera? Hm! Ne redko in ne malo jih skomiza z rameni, ko slišijo o Bogu, o veri. „Kdo bo dandanes veroval!“ Sovražen boj, na življenje in smrt se bje dandanes na vseh stranch proti veri, proti Bogu. „Proč z Bogom, proč z moralnimi zakoni!“ Zakaj? Ker čutijo ljudje, da se jim je bati Boga, da jih čaka enstran stroga sodba in za življenje, kakoršno žive, pravična kazen. Proč z zakoni, z zapovedi — ker jih spolnovati nočejo.

Vendar, čudno! — Kljub temu dajo često neverni stariši, ki sami vpijejo: proč z moralo, izrejati svoje hčere po krščansko, kljub temu vzprejemajo neverni gospodarji najrajši krščansko poštene posle v hišo. In umetnost, današnja neverna umetnost, si jemlje tako rada predmetov iz krščanstva.

Kako to?

Zato, ker tudi nasprotniki, hočeš-nočeš morajo priznati lepoto krščanstva in ceno vernega življenja. Brez Boga ni poštenja, ni zvestobe, in prave lepote in poezije!

General Lavdon je dejal: „Brez vere človek ni človek, ni junak, ni državljani. Ljudje brez Boga so izvržek človeštva, ki sami sebe do živali ponižujejo. V boleznih in v nevarnosti so pritlikavi strahopetci brez poguma in moči.“

Paskal: „Nekaj veličastnega je v veri, tako da pač ne zaslužijo, da bi občudovali nje lepoto in velikosti, ki se ne potrudijo, da bi jo spoznali natančneje.“

In nekdo drug: „Ako slišim koga zabavljati proti veri in cerkvi, mislim o njem: šeste in sedme zapovedi ni izpolnjeval!“

2.) Zatajevanja je treba dandanes na svetu pred vsim drugim in pa ponižnosti. Brez zatajevanja ne pridemo nikamor, brez tega je človeška družba do cela nemogoča. Človek se mora — hočeš, nočeš — v življenju vaditi sem pa tja tudi katero „požreti.“ To je včasih neprijetno, pa koristno.

In ponižnosti! — Za to je pač povoda in vzroka dovolj, le volje manjka, žal, prepogosto-

krat. Kako mnogo reči človek ne ve in jih ne bo vedel nikdar, vendar se baha in ponaša s tem, kako daleč je prišel v teku toliko in toliko let. In vendar je tudi to le neznatna peščica napram temu, kar je prikritega razumu in očem človekovim. — Tudi v zasebnem življenju vidimo, da se bahajo le nizkotni duhovi, ki si izkušajo na umeten način pridobiti priznanja svojim, često le namišljenim vrlinam.

V verskem oziru bo pa svet, ako „izgineta zatajevanje in ponižnost, kakor sta izginila pri starih paganih: širok prostor za zmage nečistega duha.“

3.) Izveličar naš je bolj ljubil uboštvo, kakor čast in bogastvo. Ali je moral biti rojen v hlevu na mrazu? ali je moral živeti cel čas v pomanjkanju in uboštvu? Ne! — Revež je po zunanjih okoliščinah pač bolj podoben Gospodu kakor bogatin!

4.) Pobožen, resen in izveden izpovednik je veliko orodje v rokah božjih za dušni in telesni blagor duš. Ne da se tajiti, da je izpoved vredna modrosti božje: celo Kitajci in Japonci so jo občudovali. Dolžnost izpovedati se ostraši marsikoga pred grehom.

„Najboljši vir“ — pravi nekdo — iz katerega prihaja največ podlage za pravo popolnost, je v katoliški cerkvi uprav izpoved.“

5.) Na dvoje naj bi pazili pri svojih dobrih delih: prvič na to, da bodi delo očito in drugič na to, da bodi namen naš skrit. Z dobrim delom samim dajmo bližnjemu dober vzgled, češ: pojdi in stori tudi ti tako, za namen naš pa naj ve edino le Bog, Bog pa pozna namen naš, četudi ga skrivamo v dnu srca.

6.) Če je Kristov nauk božji nauk ali ne: o tem more soditi le tisti, ki po tem nauku živi: le oni bo prav spoznal, da je Krist res Bog, ki ga bo skušal tudi sam posnemati. Pobožni Simeon, ki je bil posvetil celo svoje življenje molitvi, je spoznal v malem otroku rešenika sveta, farizeji, ki so bili glede učenosti visoko nad Simeonom, a so se bili v svojem samoljubju že zdavnaj od-tujili molitvi, pa so videli njegove čudeže, in so ga vendar zasmehovali in preganjali. Priprosta molitev privede bližje h Kristu, kakor vsa učenost in vse znanje — ne izvzemši celo znanja sv. pisma.

7.) Izmed vseh sv. zakramentov je presveto Rešnje Telo najsvetejši zakrament in pogosto pre-jemanje sv. obhajila gotovo najbolj priporočila vredno.

„Pa se ne morem dosti vredno pripraviti!“ — tožijo nekateri in izgovarjajo s tem svojo mlačnost. — Toda: kdo se pa more dosti

vredno pripraviti? Nikdo! — celo angelj bi se ne mogel. Ali toliko, kolikor je v njegovi moči se more pač vsakdo: bogatin kot siromak, učen kot priprost. In več tudi Bog ne zahteva! Lepo je videti priprostega kmečkega moža, kako ginljivo v svoji priprostosti pristopa k altarju. Razume pomen in visokost tega zakramenta, kolikor jo po svoji pameti more in stori, kolikor jeden tak more. A koliko je „učenjakov“, ki bi lahko bolje in natančneje spoznali velikost ljubezni v zakramentu, pa je nočejo.

„Pogosto prejemanje sv. obhajila združeno z ljubeznijo do bl. Device Marije, ni le najbolje, ampak tudi jedino sredstvo, da se v mladem človeku ohrani neomadeževan značaj in živa vera, dvigne ga, ako je padel in opomore njegovi slabosti.“

(Dalje prihodnjič.)

Zlatomašna:

veleč. g. Ivan Simonič, župnik pri sv. Janžu na Dravopolju 16. julija 1899.

Sveta slavnost se obhaja —
Zlata maša župnika;
Rajska radost nas navdaja
In zahvala do Boga.

Let je petdeset minilo,
Kar Gospodu služite;
To, kar žitje Vam grenilo,
To premagano je vse.

Skrbno ste pridigovali.
Grešnike tolašili,
Reveže obiskovali,
Solzne brisali oči.

Zato danes povzdignite
Kelih zahvaležnosti.
In ga Bogu podarite
Za sprejete milosti.

Ljubi Bog Vam daj živeti,
Mnogo še prav krepkih let,
Slednjič pa Vam daj sprejeti
Tam v nebesih venec svet.

* * *

Ko posvetno nam minilo
Tu na zemlji bo nekaj,
Jezus! prosimo te milo,
Vse nas združi v sveti raj.

Simon Gaberc.

Razgled po domovini.

Maribor. Cerkev Matere Milosti. Od več strani nam dopisujejo in nas poprašujejo naši zvesti

dobrotniki in čistilci Marijini, kako napredujemo svojim bogoljubnim delom, z zidanjem cerkve Matere Milosti Hvala Jezusu in Mariji. Slikarijo smo ravno kar dokončali. Pridite in si jo pogledajte, kličemo z radostnim srcem. Delajo se zdaj orgle, cerkveni tlak in priprave za novi oltar Matere Milosti. Ker so nekateri družbeniki zaostali s svojimi milodari, ne bode nam mogoče iti letos v novo cerkev. Večinoma so pa družbeniki zvesti ostali, kar nas neizrečeno veseli in tolaži in za kar smo angelom varuhom, ki tako ljubeznjivo opominjajo na obljubljeni milodare, največjo zahvalo dolžni. Družbenikov je zdaj blizo 60.000, družba bo trajala kaka 3 ali 4 leta in se še toraj zmiraj sprejemajo družbeniki. Da se nam bode to veličastno delo posrečilo, ni več dvoma. A zakasnilo se je nekaj časa, ker so nas, kakor smo omenili, nekateri družbeniki zapustili. Česa bi nam tudi ne bilo mogoče, če mislimo na geslo, ki smo si je izvolili za to bogoljubno delo:

Vse po Mariji! Vse z Marijo!
Vse v Mariji! Vse za Marijo!

Frančiškanski samostan v Mariboru, meseca julija 1899.

P. Kalist Heric,
gvarljan in predsednik Marijine družbe.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Apostoljstvo v vsakdanjem občevarju.

(Konec.)

Stariši in učitelji naj bi dalje poučili otroke, da je dušna plemenitost več vredna nego cela vrsta slavnih pradedov, in da so čednosti dražje kakor bogastvo vsega sveta. Kažejo naj z vsim svojim vedenjem napram otrokom, da bolj čislajo lepoto duše kakor telesno lepoto, in da pravo pobožnost višje cenijo kakor naravno nadarjenost in zmožnost.

Družinski očetje in matere, ki imajo apostoljsko srce, skrbijo na podoben način za svojo družino. Pomislijo naj na besedo apostola narodov sv. Pavla: „Kdor ne skrbi za svojce in zlasti za svojo družino, ta je zatajil vero in je slabši kakor nevernik.“ (Tim. 5, 8). Navajajo naj svoje posle k dobremu, zlasti naj gledajo na to, da hodijo k službi božji in prejemljejo sv. zakramente; skratka, skrbijo naj ne samo za telo, ampak tudi za neumrljivo dušo onih, katere imajo v svoji hiši.

In ako nimaš niti otrok niti podložnikov? Nikar naj te ne skrbi! Ako je v tvojem srcu le iskra ljubezni do božjega Srca, ne bode ti (35) nedostajalo nikoli prilik, da pokažeš svojo gorečnost. Če slišiš n. pr., da je v tvoji sosesčini kdo na smrt bclan, ki še ni prejel sv. zakramentov za umirajoče: prosi njegove sorodnike, naj vendar takoj pokličejo duhovnika, ali pa pojdi tudi sam k dušnemu pastirju in povej mu, v koliki nevarnosti biva jedna izmed njegovih ovčic! Ali pa ti pove tvoj sosed, da namerava sina ali hčerko poslati v vzgojevališče, o katerem ti je znano, da se v njem ne skrbi prav nič za dušni blagor gojencev: opozori ga na ta ali oni katoliški zavod,

kjer so preskrbljeni gojenci tudi z dobro dušno hrano. Če poznaš pošteno deklico na kmetih, katera hoče v mesto, da se nauči kuhati: preskrbi ji dobro in pošteno mesto ali kako zanesljivo starejšo prijateljico, ki bi jo varovala pred nevarnostmi mestnega življenja. Ako imaš dobre knjige, izposodi jih drugim, tudi če se pri tem kaj omažejo; tista mala škoda, ki jo pri tem trpiš, izgine v primeri s tem, kolikor dobrega učiš. Ako zapaziš, da zohaja tvoj prijatelj v slabe družbe, ali da ima grešna znanja, govori z njim jasno besedo in opozori ga med štirimi očmi na nevarnost, ki mu preti. Pozneje ti bo gotovo hvaležen. Ako ti kdo potcži svoje težave, sočustvuj z njim in pomagaj mu tudi dejanski, če moreš.

Kdor izvršuje tako apostoljstvo v svojem življenju, temu se ni bati smrtne ure. On se ne more pogubiti. Kajti, kakor je nekoč ves izraelski narod prosil za Jonatana, ko ga je hotel njegov oče Savel umoriti; „Kaj, Jonatan naj bi moral umreti, ki je toliko dobrega učinil Izraelu?“ (I Knjiga kraljev 14, 55) — tako uči tudi vsi angeli varubi onih, katerim je ta umirajoči apostol kaj dobrega storil, pri Bogu zanj prosili, „Kaj, ta mož, ta žena naj bi bila večno pogubljena, ki sta tvojemu ljudstvu toliko dobrega storila?“

Koliko plačilo bode takemu apostolu še-le v nebesih! Da, srečen, trikrat srečen tisti, ki je 10, 20, 40, 60 let dolgo delal za čast božjo in Srca Jezusovega na zemlji! Četudi ne bode imel tukaj na zemlji mramornatega kipa, četudi bode stal na njegovem grobu le priprost lesen križ: veliko, nad vse veliko bode njegovo plačilo v nebesih. N.

b) Posebni nameni:

21.) **Sv. Prakseda, devica.** Hudo skušani samostani. Važne redovniške zadeve. Bolne učiteljice in nune.

22.) **Sv. Marija Magdalena.** Mnogi ljudski misijoni in ohranitev njihovih sadov. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

23.) **Sv. Apollinarj.** Prošnja za družinski mir. Duhovska in misijonska semenišča. Važne volitve. Izpiti. Razkritje nekega hudodelstva.

24.) **Sv. Frančišek Solanski.** Obvarovanje mladine pred nevarnostmi, ki jim prete o počitnicah. Vdanost starišev v voljo božjo glede stanovskega poklica njihovih otrok.

25.) **Sv. Jakob, apostol.** Obilni apostoljski duh pri novoposvečenih mašnikih. Odvrnitev pohujšanja. Na očeh in ušesih trpeči.

26.) **Sv. Ana.** Društvo sv. družine. Nesrečne matere. Umo- bolne družinske matere. Nesrečni zakoni. Zavetišča za mladino.

27.) **Sv. Rudolf Akvaviva in tovariši, mučeniki.** Važne stanovske zadeve. Misijoni in misijonarji v paganskih deželah. N.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveličal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in da posnemam presv. Srce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Srce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakokrat 300 dnij odpustka

enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek: Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakokrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varuh častilcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas! N.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusovega Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, varuhov naših angeljev in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Iz Idrije, da bi ljubi Bog na priprošnje naše ljube Gospe, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. Ane vredil zmešano zakonsko zadevo. — Nadalje se priporoča neki kraj, da bi Bog omečil tam srca in podelil pravo spoznanje. — Neka oseba za ozdravljenje, ako je Božja volja, vsem pa voljno potrpljenje.

Zahvala.

Prisrčna zahvala presv. Srcu Jezusovemu, N. ljubi Gospé presv. Srca, sv. Alojziju in sv. Antonu Pad. za uslišanje neke prošnje. Ker sem obljubil uslišanje naznaniti v »Danici«, štejem si sedaj v veliko dolžnost, da izpolnim to obljubo.

A. M. org.

Raznoterosti.

Romanje na Brezije se je izvršilo preteklo nedeljo 9. t. m. velečastnim načinom. Samo nebo je bilo milo tej očitni izjavi naše sv. vere. Nad 2200 Ljubljčanov je vstopilo na vlak. V Medvodah se je pridružil procesijin voditelj presveti knežskof Anton Bonaventura. V radoljiški krasni cerkvi je Najsvetejšim blagoslovil božjepotnike. Na to se je vvrstil romarski obhod po tem prelepem gorenskem ozemlju od Radoljice do Brezij. Prva je šla najkrasnejša naših družbenih zastav „Slovenske kršč. socialne zveze“ — za njo vsi možki. Potem zastava „Katoliške družbe“ — za njo vse ženstvo. Sprevod je bil dolg dobre pol ure hoda. Strel in slovesno zvonjenje se je glasilo vsepovsod, kjer se je memo premikala ta nenavadna cerkvena skupina. Tam, kjer gre od glavne ceste pot na Brezije, so čakali božjepotnikov brezijski domačini s cerkvenim banderom, društveniki z Jesetic in iz Tržiča pa z zastavama. V cerkvi je knežskof v lepem govoru razložil pomen in namen romanju. Ob tih maši z blagoslovoma so peli domači pevci. Popoldan ob treh je imel Presvetli pete litanije. Iz tisoč src so puhtele te spevanke do Boga. Na to se je zvrstila procesija za nazaj; a ne v Radoljico, ampak na Lesce. Radoljiški kolodvor nima prostora taki množici ljudstva. V Medvodah je zapustil to verno družbo knežskof ter sopet šel v svoj grad na Goričane. Nad 5000 glav naroda je bilo ta dan na Brezijah. — Živo upamo, da se snidemo leto obsorej sopet gori in v še večem številu. — To so naši prazniški izleti in taki naj nam ostanejo.

„Društvo za krščansko umetnost v Ljubljani“ je imelo 6. julija svoje letošnje peto ali juljevo zasedanje. Navzočniki: Predsednik kan. Smrekar; pod-

predsednik ravn. Šubic; udje: gen. vik. Flis; župnik Sitar; tajnik ter arhivar Steska in Tomo Zupan. Poleg Jeblingerjevega načrta za župno cerkev v Gradu si želi odbor že za dekan. Raz'oršekovega časa izdelanega gotiškega načrta, ki ga je priljubljenemu si kraju v dar napravil dunajski veliki stavenik bar. Schmidt. Vurnikov načrt krstiču v Vipavi in Jebačinov dekoracijam pri nunski cerkvi v Škofji Loki se odobrita. Zahvala se je izrekla senoseškemu župniku Ign. Okornu, ker je društvu daroval lepi portret kneza Fr. Porcije; žup. upravitelju pri sv. treh kraljih nad Idrijo Josiou Gregorič za bakrorez sv. 3 kraljev; ravn. Šubicu za umetni okvir in za fotografijo glave sv. Ivana Krstnika iz cerkve sv. Ivana ob Bohinjskem jezeru; podobarju Feliksu Tomanu za naris umetnostnega Robbovega velikega altarja v ljubljanski frančiškanski cerkvi ter za še posebej narejeni tabernakelj tega altarja in priorju-namestniku nemškega reda v Ljubljani, Bernardu Poljaku za prezanimivi model križanske tukajšnje cerkve. Glavni odbor je pritrdil sklepu odseka za slikarstvo: naj se namreč poveri slikarju Iv. Grohar delo stranskih brezijskih altarjev: podoči sv. Antona puščavnika in sv. Antona Padovana. — Družbini knjižnici se prikupi zelo praktična knjiga tirolskega veščaka, kurata Karola Atz: „Die christliche Kunst in Wort und Bild, 1899.“ Slovenci! Veseli nas, da se to naše prepotrebno društvo v živo giblje. Živensko moč pa si je pridobilo, ker po dobroti knšk. Antona Bonaventure biva sedaj v svojem domu. Pristopajte društvu kot udje.

Treska in hudega vremena — reši nas o Gospod! Ponedeljek 3. t. m. popoldne je pobila toča v vaseh vrhniške občine: Gorenja Vrhnika, Verd, Stara Vrhnika, Blatna Brezovica in Mala Ligojna ter naredila škode do 23000 glđ. — Četrtek, 6. t. m., krog 7. ure popoldne so se vračali goriški bogoslovci iz 1. leta domu. Pod Kostanjevico je zaloti nevihta. Bogoslova Plesničar in Vodopivec sta hodila pod pazduho. Kar udari strela v pripotno topol, švigne Plesničarju v glavo, preskoči na tovariša Vodopivca, unezavesti ga in mu predere klobuk. Plesničar je umrl na mestu — prepeljali so ga k nesrečnim starišem, ki stanujo v Židovski ulici; čmočenega Vodopivca pa v semenišče. — Ponedeljek, 10. t. m. popoldne je padala toča v kameniškem in litijskem okraji in zopet silo oškodila. — Tega istega dne se je vsula po Pobrži pri Mariboru na Štajarskem.

Cesarica Marija Terezija — vzorna mati. Ta slavna cesarica je nam zapustila vzor-primer, da se morajo otroci verski vzgajati. Vzgojiteljici svoje hčere Marije Josipine je pisala tako le pismo: „Dete naj gre vsak dan v cerkev. Sveti rožni venec naj moli ves teden doma v sobici, a ob nedeljah in praznikih v dvorni cerkvi. Nekaj časa sem nisem zadovoljna z njenim vedenjem pri molitvi. Cesaričina naj vstaja vsak dan ob 7. uri, naj pobožno moli jutranjo molitev, in potem ko je prečitala eno poglavje iz kake pobožne in dobre knjige, naj zajutrkuje; od 9.—10. ure naj se ji predava verouk, ob 11. uri naj gre k sv. maši, a ob 5. uri popoldan naj moli sv. rožni venec. Ob nedeljah in praznikih bode šla z nami v cerkev; da javno prisostvuje službi božji. Pri molitvi mora vedno klečati in se ne sme nazaj ozirati. Naj nikdar ne pozabi, da je molitev sv. razgovor z Bogom.“ — Krščanski stariši! ali ne bi učinili velikega dobrega in zveličalnega dela, da tudi vi tako vzgajate svoje otroke?

Bog je gospodar neba in zemlje, vsi moramo Njemu služiti, Njega ljubiti! —n.—

Ljubezen do sovražnikov. Neka duhovna sestra sv. Katarine Sijenske se je imenovala Palmerina. Hudobni duh jo je nadražil k strastnemu sovraštvu do svetnice Katarine. Ni mogla niti videti svoje po-božne soredovnice, niti slišati njenega imena, da se jej ne bi bil vzbudil v srcu najglobokeji srd. Katarina je storila vse mogoče v spravo s svojo sovražnico, pa s tem jo je razkačila le še huje. Palmerina zboli, pa mesto da bi v tem videla prst božji kažoč na poboljšanje, se zdi, da jej je bolezen dušo še bolj zakrknila, ker kolikorkrat se Katarina prikaže ob bolniški postelji in skuša z deli ljubezni omeščati svojo sovražnico, mora vsled grdega ravnanja proč bežati. Ko je pa z rastočim sovraštvom vedno bolj pojemale bolničino življenje, bilo je sv. Katarini kaj hudo pri srcu, ne toliko, ker je sestra njena ni ljubila, ampak ker je isto drago sestro gledala ob prepadu večne smrti, zijajočem pred njo vsled sovraštva v srcu. Svetnica se tedaj vrže pred sv. razpelom na kolena in pravi: „Gospod, ne vstanem preje z mesta in naj bi tudi tu umrla, dokler se moji sestri ne izkažeš usmiljenega.“ In glej! Vkljub trikratnemu po štiriindvajset ur trajajočemu smrtnemu boju se bolnica vendarle zopet zave, do cela se spravi z Bogom in s svetnico Katarino, in skesano umrje. Storila je to junaska in vstrajna ljubezen sv. Katarine do svoje sovražnice. Lepota te ljubezni se je v pravem sijaju pokazala še-le takrat, ko je Bog svetnici pokazal, kako lena je duša, rešena po njeni ljubezni, rekoč: „Glej, tako krasna je ta duša. Izgubljena bi bila zame, da je nisi ti rešila. Ali veš za kak trud in težavo na zemlji, ki bi bil prevelik za pridobitev tako divne duše? Glej! Če sem jaz, izvor vse lepote, stopil na zemljo in svojo srčno kri prelil za rešitev duš, koliko bolj morate pač vi ljudje drug za drugega moliti in se pobrinuti za rešitev duš svojih sobratov in sosesra.“ J.

Kako je sveti Ludovik, francoski kralj, kaznoval bogoskrunce? Sveti Ludovik, francoski kralj, je jako strogo kaznoval one, ki so psovali Božje ime. Izdal je naredbo, vsled katere se je vsakemu, ki je grdil Božje ime, vtisnilo znamenje na ustnice z razbeljenim železom. Taka kazen je doletela tudi nekega njegovih dvornikov, ker je skrunil Božje ime. Njegovi prijatelji so prosili kralja milosti, toda zastonj! Dvornik se je moral pokoriti kraljevi naredbi. Ko so pa nekateri začeli radi tega kralja grditi, prosili so ga svetovalci, da bi odpravil to naredbo. Toda kralj jim odgovori: „Bolje je, da grde mene, svetnega vladarja, nego pa Boga — kralja neba in zemlje.“ Trudimo se tudi mi, da povsod, kjerkoli moremo, prepredimo onečastjenje božjemu imenu. —n.—

Stariši morajo za svoje izprijene otroke moliti. Kaj pomaga vstrajna in goreča molitev, uči nas izgled sv. Monike. Imela je sinu, po imenu Avguštin, ki je bil silno nadarjen, a zašel je med slabe tovariše. Ti so ga popolnoma izpridili tako, da je slednjič odpal od katoliške vere in se oklenil manihejskih zmot. Njegova mati sv. Monika se je žalostila ter noč in dan premolila, da bi se sin spreobrnil. Mnogokrat ga je s solznimi očmi opominjevala, a Avguštin je ni slušal. Živel je dalje svoje pregrešno življenje. Nekoč gre Monika k škofu in ga prosi, da bi on odvrnil sina od zmot in grešnega življenja. Škof

jo bodri, da naj še dalje vstrajno moli. Ko ga pa Monika ne neha prositi, škof nevoljno reče: „Pojdi v božjem imenu, mati! nemogoče je, da bi se pogubil sin, za katerega je mati toliko solz prelila in toliko premolila.“ Monika si je zapomnila te besede svojega škofa in ni prenehala moliti za izpreobrnitev svojega sina. Bog je uslišal njeno molitev. Po božji previdnosti je Avguštin prišel v Milan, kjer je poslušal propovedi sv. Ambroža, se spreobrnil, postal škof, slaven cerkven učenik in velik svetnik. —m—

Otroci morajo za svoje stariše skrbeti. Neki knez se je šetal po polju ter prišel do njive, na kateri je kmet oral. Knez prične z njim razgovor o delu in pridelkih ter izve, da ta njiva ni njegova lastnina, ampak da dela le kot dninar za 30 novčičev na dan. Knez se čudi, kako more s 30 novčiči na dan izhajati in poleg tega še tako vesel biti. Toda dninar mu smehlja in odgovori: „Bila bi slaba, če bi jaz porabil vseh 30 novčičev, sam sem zadovoljen s tretjino tega, z drugo tretjino plačujem dolgove, ostalo tretjino pa nalagam na obresti.“ Knezu je bil ta odgovor zastavica. Pošten dninar mu razloži: „Svoj zaslužek delim s stariši, ki ne morejo nič več delati, in z otroki, ki še ne znajo delati; starišem povračujem ljubezen, katero so mi v mladih letih skazovali, od otrok pa upam, da bodo zame skrbeli, ko se postaram in ne bodem nič več za delo.“ Knezu je bil ta odgovor všeč, zato pohvali poštenega dninarja. Odslej je dobri knez skrbel za njegove otroke. Bog obilno poplača trud, katerega imamo za stariše. Ta dninar je bil srečen vse življenje in v starosti lepo oskrbljen od svojih otrok. —r.—

Spoštuj očeta. Na Pomeranskem v Prusiji je živel neki sin, kateremu je oče predolgo živel. Grdo in nečloveško je ravnal s svojim osivelim očetom in ga preklinjal. Starček je mirno prenašal boli rad bi umrl, samo da bi imel mir. Večkrat je opominjal sinu četrte božje zapovedi in mu govoril: „Sin, sin! pomisli, kaj govoriš. Bog te bode kaznoval in te tudi mora kaznovati, prva strela spomladi te mora zadeti!“ To se je tudi zgodilo. Prva nevihta je bila 5. majnika. Sin je oral na polju. Zabliskalo se je, udarila je strela vanj ter ga ubila. Otroci! spominjajte se četrte božje zapovedi in bojte se Boga, zakaj Bog je resničen in pravičen in strogo kaznuje otroke, ki ne spoštujejo svojih starišev. —k—

Izpovednikova molčečnost. Sv. Ivan Nepomuk, izpovednik seproge Vaclava IV., je bil mučen, da bi kralju, ki je bil ljubosumen, povedal, kar se je kraljica izpovedala. Svetnik je molčal, zato so ga potopili v reki Vltavi. „Še nikdar se ni slišalo,“ pravi sv. Ivan Klimak, „da bi kak izpovednik povedal grehe izpovedančeve. Bog to dela, da bi se grešniki ne zbalizpovedi in da bi tako ne opustili edine poti do rešitve.“ Za časa francoske revolucije je bilo mnogo duhovnikov, ki niso ostali zvesti svojemu mašniškemu poklicu. Toda nikdar se še ni izvedelo, da bi kak tak duhovnik izdal kako skrivnost iz izpovednice. Jezus Krist sam zapre takim propalim in nesrečnim duhovnikom usta, da ne onečastijo zakramenta sv. pokore. Sv. Avguštin pravi — in to velja o vseh izpovednikih — „kar vem iz izpovednice, vem manj, nego česar ne vem.“ —k—

Kako umira kristijan — general? V Tuluzu na Francoskem je umrl meseca prosinca 1883 francoski

general Salignac Fenelon, zapovednik 17. vojskinega oddelka, mož plemenitega rodu in slaven po vojskinih činih in krščanskih vrlinah. V nedeljo 15. prosinca mu je bilo zelo slabo; noč je prebil v velikih težavah, a zjutraj so se na vso moč pojavili znaki bližnje smrti. Bolni general pokliče nekega svojih zdravnikov, ter ga brez okoliščin vpraša, kako je z njegovim zdravjem? „Gospod general, ali ste srčni?“ „Da, zakaj jaz strahu ne poznam.“ „Dobro torej. Vi bode kmalu umrli.“ „Mar bodem še danes umrl?“ „Da, gospod general.“ „Kmalu?“ „Morebiti še zvečer. Bil sem vam zabranil v soboto iti iz hiše.“ „Bila je to moja dolžnost, moral sem jo izpolniti.“ „Če je temu tako, tedaj vi umrete kakor mož, ki izpolnjuje svoje dolžnosti do zadnjih izdihljejev.“ Takoj potem da bolni general poklicati župnika, se izpove, prejme pobožno sv. obhajilo, a nazadnje še poprosi za sv. pomaziljenje. Prično se smrtne muke. Umirajoči general ostane tudi sedaj povsem miren. Sklenjenimi rokami je izročal svoje življenje Bogu. Kadar so bile bolečine najhujše, tedaj je vskliknil: „O Bog, reši Francosko! Moj Bog, reši me! O, kako težko je umreti! Koliko ur bodem še živel? Toda ne smem jadikovati. Moj Bog, odpusti mi grebe!“ Na to prosi svojo soprogo in otroke, ki so poleg postelje stali, naj mu odpuste, ako jih je kedaj razžalil. Naposled jih je zadržkrat blagoslovil. Soproga mu je govorila o otrocih, ki so že umrli in ki mu bodo v nebesih naproti prišli. Videč, koliko trpi, začne ga tolažiti, češ, da mu bodo molitve, ki se zanj Bogu pošiljajo, še izprosile zdravja. „O ne, ne“, zavrne umirajoči general. „jaz sem že daroval svoje življenje Bogu.“ Potem se še zahvali svojemu pobočniku za usluge, ki mu jih je učinil. A ko pride nadškof, da bolnika blagoslovi, tedaj mu reče umirajoči general: „Presvetli gospod! Vam izročim ženo in svoje otroke, v boljše roke bi jih ne mogel izročiti.“ Ko so pa bile smrtne težave večje in večje, pravi: „Ne morem dihati, zadušilo me bode, moj Bog, usmili se me!“ Prejemši popolen odpustek izdihne svojo dušo. Na njegovi postelji je bila za časa smrtne borbe prava relikvija sv. Križa in sv. Frančiška Saleškega, a na zidu nad posteljo je visela slika velikega papeža Pija IX. Na svojih prsih je vedno nosil svetinji presvetega Srca Jezusovega in Bl. Device Marije. Tako umira kristijan — vojak, pravi častnik — katoličan. — n.

O kajenji. Šviški kanton Valis je l. 1849 prepovedal kajenje tobaka vsem, ki niso stari še 20 let. Kazen ob prestopku je določil na dva franka. Ta prepoved se je bila pa precej pozabila. Zato je minulo leto državni svet tam to prepoved obnovil. — Iz več vzrokov nismo zaščitniki kajenju. Glede mladine so se nam izrazile najznatneje avtoritete določno trditvijo, da kajenje do gotovih let škodi, da je pljučam strup: torej jetiko provzroča. V potrdilo temu nam je spominj na nekerega nadobudnega mladeniča rudečih lic, ki je moral največ radi te strasti v prezgodnji grob. Kadeče mladine sicer nismo pogubovali nikoli, ker najizglednejih nravi si lahko, ki kadiš. A vselej se nam je smilila kadeča mladina in se nam smili še danes. In kajenje stane. Naš ljud nima tistega denarja, koji naj bi n. pr. kadeči sinučenec svojemu boremu očetu razpušil v zrak. Potem so pa v nas Slovencih jela kaditi celo tudi dekleta:

kak poraz nastane povodom te žale mode brezdvombeno že v nekterih letih po naših rodbinah — vsakdo lahko uvida. Hišna mati naj bo kadila! Težko, da se Slovenci privadimo takim prizorom. Zato, dragi domačini, nismo pametni, da tako radi posnemamo vsako ino šego. Le malo je dobrega, kar pride čez mejo. A tudi našim odraščencem kajenje dostikrat ni v prid. Zaletavajo se ob kajenji zoper vsako dostojnostno pravilo. Poprej se je prashało v družbi, če je kdo hotel kaditi: li-ne bom v nadlego; ali smem? Danes se zgodi, da ti pri čisto resnih, celoma častitih zborih neprašajoč družih in nevedoč lepih navad sočlan smodko prižge. Navzoči smo bili, ko je zborov načelnik opomniti moral prižigalca rekoč: „Prosim, gospod, toliko časa potrpljenja, da mine zborovanje — sploh se v tem zboru ne kadi.“ Kadilec ti postane torej, morda zoper svojo voljo, aroganten in to kadilec, ki naj je sam na vrhu olike. A še nekaj je, kar pogostokrat ne prikuplja tudi odraščenege kadilca. Vsaka stvar se mora znati; tako se mora tudi lepo kaditi — znati. Spominjamo se smodkarjev, ki so res znali z viržinko, bodi si v roki bodi si v ustih — a spominjamo se tacega dimnikarja, kojemu se je iz smodke kadilo v viš tako, da nam je ob njem v misel prihajal hropeči železniški hlapon. Sosebno neka prilika nam ne gre iz spominja. Bilo je v fini družbi; nudili so tam tudi smodek. Misleč, da se vse mora, kar se ponuja, je sprejel smodko tudi mož, sploh neogljajenih form. Potem je pa kadeč takim načinom napihaval si lica, da bi ga bil utegnul kdo otekleca soditi po prestanem zobobolu. Še danes nas je sram, da smo poleg morali biti tako malemu ogljajenju. Ljudje ostro opazuje in potem med seboj bridko sodijo. — To naši nazori ob tobakovem kajenji, ki je prostodušno zapisujemo; a jih po svoji prirojeni si čudi ne vsilujemo nikomur. Le opozoriti smo hoteli ob tej švicarski odločitvi svojih bralcev in po njih slovenskega ljudstva. — Srčno radostijo tudi za telesno zdravje naših ljudi skrbeč pa pozdravljamo ta te dni ponovljeni sklep kantona Valis v Švici: da naj mladina pred svojim 20. letom pod kaznijo ne kadi. Morda sledi temu kantonu kaka država; del Bog, ktera večja država. — Glede ženskega kadenja pa nam je bil v zadovoljstvo unkratni dovtip lista-šaljilca te le vsebine: Gospod (v železniškem vozu kadilkam): „Prosim, zlahne dame, da bi celo tako hudo ne kadle — meni toliko dima zelo težko de.“ Gospoje in gospice kadilke: „Gospod, če Vam to tako preseda, pa stopite tje le v soseščino kje — tam je rezerviran kupej za gospode.“ — Žal, ko bi v 20. stoletji taki narobesvetni prizori postali pravilo.

Listek.

Premilostni g. knežskof dr. Ant. Bonaventura Jeglič se je udeležil nedeljo, 8. julija, velikanske procesije na Brezije. Vstopil je na vlak v Medvodah, ker sedaj biva navadno v svojem gradu na Goričanah. Iz Radoljice se je razvil sprevod v nepregledni vrsti do Brezij. Premilostni je daroval daritev sv. maše in nagovoril vse zbrane vernike z navdušenimi besedami. Zvečer se je povrnil v Ljubljano. Torek, 11. julija popoldan, se je odpeljal preko Zatičine v Zužemberk delit zakrament sv. birme.